

Tornai József
NÖVÉNY-TÁVÍRÓ

A kövezetre érő ficus pandurata-
levél ütemes kopogása a szélben:
ti-ti-tá-tá- ti-ti-ti-tá-tá - végtelen
sorban morzejelek a hitetlen délutánban.
De mit mond a sok ismeretlen
szó ezen az örökre elfelejtett
nyelven? Szél, hódfarok-forma levél,
kemény kő milyen üzenetét
kapom el végre a gáz- és por-uszály
mögé rejtett arcú mindenségből?

Hules Béla
ÉNEKEK ÉNEKE

Nem visz hang innen sehova.
Csak istennel beszélhetsz aki nincs, tulajdonképpen csodaszép.
A KIÁLTÁS az azért fontos!
Hiheted, hogy angyalszárnyakon röpködnek csodálkozva néznek egymás-
ra, úgy is képzelheted hogy megcsókolják egymást mint a barátok.
Hiheted, hogy egyedül kiáltasz.
Távoli csoportok álldogálnak vagy sétálgatnak mint a fennsíkon ahol
padok és bokorcsoportok voltak és komikus táblák,
a fennsíkon ahova értetek azok a nyárian öltözött elképesztő mére-
tű kirándulók óriási babakocsiikkal.
Világos volt persze, hogy érzéki csalódásról van szó,
és fent a férfi akit megkérdeztetek, mosojogva magyarázta a drótké-
rítést a betonlapokat meg a kampókat.
Akkor már nagyon fújt a szél, de a magyarázat alapján néhány lépés-
nyire megtaláltátok a buszmegállót.